

Lovens Forstand, men hans Livsførelse fortsættes. Lediggang er imidlertid Djævlens Hovedpude, han begaar Uterlighed overfor Smaa piger, idømmes Straf og anbringes efter Afsoningen atter paa Livø. Her har han været i 3 Maaneder, har aldrig talt om sin Sygdom, udfører uden Vrøvl alt det Arbejde, der paalægges ham. Altsaa, under passende Disciplin forsvinder største Delen af hans Invaliditet som Dug for Solen.

23. En aandssvag Mand er Invalididentynder. Han opholder sig hjemme hos Moderen. Der er nu udstedt Farlighedsdekret mod ham paa Grund af Uterlighed mod Børn. Familien søger mig, for at faa mig til at udstede en Attest, der kan omstøde Farlighedsdekretet, saa han kan faa Straf i Stedet for. Moderens og Søsterens Behandling af den kraftige Mand er ganske forkvælende. De faar ham til at føle sig som en uretfærdigt forfulgt, de pylrer stadig om ham, lover ham alt muligt, trøster ham stadig. De erkender, at de daarligt kan undvære hans Invalididenty, den er en god Hjælp og »den faar vi vel ikke, naar han interneres?«

I det nye Lovforslag gives i § 52 Stk. 3 Regler for en Kontrol. Det lyder betryggende, men den, der kender de lokale Sogneraads Ængstelse for at gribe ind, maa befrygte, at Handlingen ikke følger Paragraffens Ord. Tilsynet maa føres af en af de lokale Forhold uafhængig Myndighed, der da, naar Forholdene findes uforsvarlige, henleder Kommunalbestyrelsens Opmærksomhed derpaa, hvorefter Reglen i nævnte § 52 Stk. 3 anvendes. Af Hensyn til den ønskelige Centralisering henlægges Tilsynsret og Tilsynspligt til Aandssvageforsorgen.

Ved en Skildring af de aandssvages Forhold i Samfundet, kan man ikke undgaa at omtale Ægteskab^{*)} og Børneafkom.

I den nugældende Ægteskabslov af 1922 udtaler § 10: »Den som er sindssyg, eller som er aandssvag i højere Grad, maa ikke indgaa Ægteskab«. Denne Formulering er skarpt blevet kritiseret af Politilæge Søren Hansen i Ugeskrift for Retsvæsen 1923 pag. 153—156. I Virkeligheden er Loven ganske parodisk for de aandssvages Vedkommende. Saa snart man skal definere Udtrykket: »aandssvag i højere Grad«, møder vi den samme Usikkerhed som i Straffeloven*), kun er man i Straffeloven tilbøjelig til at udstrække Begrebet aandssvag i højere Grad til ogsaa at omfatte de lettere Grader, medens man ved Fortolkningen af Ægteskabsloven gaar den modsatte Vej. Efter min Erfaring vil man aldrig erkende Flertallet af de aandssvage, der efter Straffeloven er aandssvage i højere Grad, som værende aandssvage i højere Grad efter Ægteskabsloven. Min Erfaring viser, at Myndighederne kræver en komplet Mangel paa Intelligens for at anvende Ægteskabslovens § 10. En Overøvrighed havde med Blyant noteret paa Sagen: »Skal der indhentes Erklæring fra Anstalten om Brudgommens Intelligensquotient? Hvis den ikke er meget nær 0, er Ægteskabet formentlig efter det foreliggende retsgyldigt, og der kan næppe foretages yderligere.« Denne Anskuelse viser Parodien. Quotient nær 0 træffes kun hos de alledybeststaaende aandssvage, der ikke kan tale, ikke kan hjælpe sig selv med Paaklædning eller Spisning, er urenlige o. s. v. Den allerlaveste Gruppe aandssvage under Aandssvageforsorg rangerer i Intelligensquotient fra 0 til 30, og de vil aldrig nogen Sinde komme paa Tale som Ægteskabskandidater. Loven er ganske værdiløs. Jeg skal anføre Eksempler som viser Praxis:

24. En 27-aarig aandssvag Mand indgaa Ægteskab. I Skolen, som han gik helt igennem, lærte han ikke at skrive, læse eller regne. Han erklæres af Lægen for aandssvag,

*) Se Wildenskov: Aandssvaghed — Straffelovens § 38 — og Interneringsloven. Nord. Tidsskr. for Strafferet, 1927, Pag. I—II.